

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย Factors Affecting Foreign Direct Investment in Thailand

ฐานิญา โอะมะพนม¹, จิตติวรรณ ศรีเจริญ²

คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Thaniya Okapanom¹, Thitiwan Sricharoen²

Faculty of Management Science, Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ขอบเขตของการศึกษาคือ เฉพาะประเทศที่มีการลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเฉลี่ยสูงสุด 20 ประเทศจากทั่วโลก ข้อมูลของประเทศที่มีการลงทุนที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา เป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 - 2556 รวมระยะเวลา 20 ปี ซึ่งในการวิเคราะห์ข้อมูลจะเป็นการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อนและใช้วิธีการประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

ผลจากการศึกษา พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GRT-1) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) และการเก็บภาษี (TAX) โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 โดยผลการทดสอบความสัมพันธ์พบว่าอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติดกับตัวแปรอิสระพบว่า ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน ได้แก่ 1) อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GRT-1) 2) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) และ 3) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) ตัวแปรอิสระที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้าม ได้แก่ 1) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) และ 2) ตัวแปรการเก็บภาษี (TAX)

คำสำคัญ: 1) การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ 2) การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

Abstract

This study aims to investigate the factors that effect foreign direct investment in Thailand. The study's scope includes 20 countries with the highest investment in Thailand. The data of these 20 countries came from those between 2007 and 2012. This study uses annual time series data between 1994 and 2013, 20 years in total. The quantitative analysis in this study consists of multiple regression analysis using the data Eviews processing software packages.

The results show the factors affecting Foreign Direct Investment to Thailand as follows: 1) GDP growth rate in the previous year, 2) Government expenditure, 3) Export value, 4) Import value with the statistical significance of 0.05. The test of the relationship between FDI and the independent variables indicates that the independent variables that are correlated in the same direction are: 1) GDP growth rate in the previous year, 2) average minimum income, 3) and domestic inflation. The independent variables that have the opposite relationship are 1) government, and 2) taxation.

Keywords: 1) Foreign Direct Investment 2) Economic Growth

¹ นิสิตปริญญาโท สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ (Master student Department of Business Economics)

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำภาควิชาเศรษฐศาสตร์ (Assistant Professor Department of Economics Program)

บทนำ (Introduction)

ในสภาวะเศรษฐกิจปัจจุบันของประเทศกำลังพัฒนา (Developing Country) และกลุ่มประเทศตลาดเกิดใหม่ (Emerging-Market Economies) จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศให้สูงขึ้นเพื่อแข่งขันกับประเทศอื่นๆ ดังนั้นการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) จึงกลายเป็นปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุน (Host Country) โดยเฉพาะประเทศไทยและประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคอาเซียนที่ส่วนใหญ่มักจะถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา (สมศักดิ์ โชติช่วง, 2557, หน้า 56) ทั้งนี้ ประเทศกำลังพัฒนาส่วนมากรวมทั้งประเทศไทย มักจะประสบปัญหาเรื่องการขาดแคลนปัจจัยทุน เนื่องจากการสะสมทุน ภายในประเทศมีไม่เพียงพอ กับความต้องการ รายได้ประชาชาติต่อหัวของประชากรอยู่ในระดับต่ำ รายได้ส่วนใหญ่ของประชาชนถูกใช้เพื่อการบริโภคในสัดส่วนที่สูง (High Marginal Propensity to Consume) เมื่อเทียบกับ การออม จึงทำให้ระดับการออมภายในประเทศต่ำ ไม่เพียงพอ กับความต้องการของการลงทุน (สมศักดิ์ โชติช่วง, 2557, หน้า 56) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีผลต่อการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่รับการลงทุน เพราะหากต้องการให้เศรษฐกิจขยายตัวร้อยละ 7 - 8 ต่อปี ต้องมีการลงทุนภายในประเทศถึงร้อยละ 35 - 40 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ทั้งหมดและการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ทำให้มีการขยายการลงทุนในประเทศ ส่งผลให้มีการจ้างงาน การบริโภคในประเทศ การส่งออกสินค้า และส่งผลต่อการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ นอกจากนี้ การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ยังส่งผลให้เกิดการถ่ายทอดเทคโนโลยี และการถ่ายทอดความรู้จากต่างชาติ ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพ และเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันซึ่งประเทศต่างๆ ได้ให้ความสำคัญกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ได้มีการกำหนดนโยบายและหรือกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อที่จะดึงดูดให้นักลงทุนต่างชาติได้เข้ามาลงทุนมากขึ้น ด้วยเหตุดังกล่าวจึงก่อให้เกิดการย้ายฐานการลงทุน รวมถึงความผันผวนในการลงทุนจาก

ต่างประเทศอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานของ การบริโภคภายในประเทศ การส่งออกสินค้าและ ส่งผลกระทบต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (ดวงรัตน์ ประจักษ์ศิลปไทย, 2557, หน้า 4)

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาปัจจัย ที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ในประเทศไทย ได้ทำการศึกษาโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย และศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย (ศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย) เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อการส่งเสริมและดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมากขึ้น และเพื่อรักษาระดับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม ตลอดจนใช้ประกอบการกำหนดนโยบายที่เหมาะสมของการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ และพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives)

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างและลักษณะทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย
3. เพื่อใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย

ขอบเขตของงานวิจัย (Scope of study)

การศึกษานี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยโดยใช้ข้อมูลชุดข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) และเป็นข้อมูลของประเทศที่เข้ามาลงทุนโดยตรงในประเทศไทยเป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 - 2556 รวมระยะเวลา 20 ปี

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (Related Literature)

1. การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ

1.1 การลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ คือ เป็นการลงทุนที่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศมีส่วนร่วม

ในการบริหารและควบคุมกิจการซึ่งอาจกระทำโดยการเข้าไปซื้อกิจการของบริษัทผู้ผลิตเดิมในฐานะผู้ถือหุ้นรายใหญ่การเข้าไปตั้งบริษัทสาขาในประเทศที่เข้าไปลงทุนการเข้าไปจัดตั้งบริษัทใหม่ในประเทศที่เข้าไปลงทุนจากคำจำกัดความข้างต้นที่นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้กล่าวมาพอสรุปได้ว่าการลงทุนนั้น มีส่วนประกอบหลายประการแต่มีสิ่งที่สำคัญคือ นักลงทุนต่างประเทศมีเงินทุนมาลงทุนประกอบธุรกิจและควบคุมกิจการในประเทศผู้รับทุนซึ่งสามารถทำได้หลายวิธีโดยมีผู้ลงทุนได้แก่บุคคลธรรมดา นิติบุคคล รวมทั้งรัฐบาล แต่โดยส่วนใหญ่เป็นการลงทุนโดยตรงจากภาคเอกชน (อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง, 2543, หน้า 239) และ Kindleberger (1966, pp. 1-2) ได้ให้ความหมายของการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศไว้ว่าเป็นการที่เจ้าของเงินทุนเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศโดยการออกพันธบัตร การซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ การให้สินเชื่อระยะสั้น รวมถึงการลงทุนโดยตรง ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างการลงทุนโดยตรงกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศคือการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศจะเป็นการที่ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจเข้ามาเป็นเจ้าของและจัดการในกิจการที่ได้เข้ามาลงทุน

1.2 ทฤษฎีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

1.2.1 ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนทางตรงในต่างประเทศ (Eclectic Theory) (Dunning, 1981, pp. 54-55) มูลเหตุหรือปัจจัยที่ทำให้ให้นักลงทุนทำการลงทุนทางตรงในต่างประเทศนั้นประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการแรก ได้แก่ ปัจจัยด้านความเป็นเจ้าของสินทรัพย์ หรือปัจจัยเฉพาะบางประการของนักลงทุน (Ownership-Specific Advantages) ประการที่ 2 ได้แก่ ปัจจัยความได้เปรียบในการทำเป็นภายใน ประการสุดท้าย ได้แก่ ปัจจัยด้านความได้เปรียบในแหล่งที่ตั้ง

การที่ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญแก่ปัจจัยกำหนดการลงทุนทางตรงในต่างประเทศหลายๆ ปัจจัย ทำให้ทฤษฎีดังกล่าว เป็นทฤษฎีที่สามารถอธิบายการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศได้สมบูรณ์

2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศแบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ส่วนคือปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุนปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุนและปัจจัยภายนอกประเทศ (รัตน สหายคณิต และ พุทธกาล รัชธร, 2549, หน้า 4-5)

2.1 ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน

2.1.1 ปัจจัยทางด้านองค์กรธุรกิจ มีทรัพยากรพิเศษบางประการในครอบครองคือการที่องค์กรธุรกิจนั้นๆ มีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างอยู่ในครอบครองการมีสินทรัพย์พิเศษทำให้องค์กรธุรกิจต่างประเทศมีความได้เปรียบเหนือองค์กรธุรกิจของประเทศผู้รับทุน

2.1.2 ปัจจัยทางด้านการตลาดเป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้องค์กรธุรกิจลงทุนทางตรงในต่างประเทศเพื่อเป็นการสร้างอำนาจผูกขาดเพื่อการรักษาสถานภาพในการแข่งขันและเพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศกล่าวคือ 1) เพื่อเป็นการสร้างอำนาจผูกขาดเป็นการลงทุนในต่างประเทศเพื่อสร้างพลังของตนเอง (Offensive Direct Investment) ซึ่งทำให้เข้าถึงตลาดต่างประเทศได้มากกว่าคู่แข่งอื่นๆ มักจะมีผลทำให้ผู้เริ่มทำการลงทุนมีอำนาจผูกขาดจนได้รับส่วนแบ่งของตลาดในประเทศที่เข้าไปทำการลงทุนมากกว่าคู่แข่งที่ทำการผลิตอยู่ในประเทศของตนและสามารถส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศนั้น 2) เพื่อการรักษาสถานภาพในการแข่งขันเป็นการลงทุนเพื่อป้องกันตนเอง (Defensive Direct Investment) เมื่อมีผู้เริ่มไปทำการลงทุนทางตรงในต่างประเทศเกิดขึ้นแล้ว คู่แข่งขันรายอื่นๆ จำเป็นต้องดำเนินการเพื่อมิให้ตนต้องสูญเสียส่วนแบ่งของตลาดในต่างประเทศนั้นๆ ไป 3) เพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศการค้าต่างประเทศประกอบด้วยการส่งออกและการนำเข้า ดังนั้นจึงเกี่ยวข้องกับตลาดสินค้าส่งออกของประเทศและตลาดสินค้านำเข้าภายในประเทศหากมีการขยายตัวของตลาดสินค้าออกของประเทศหรือตลาดสินค้าเข้าภายในประเทศอาจมีผลให้ทำการลงทุนทางตรงในต่างประเทศเพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศ

2.1.3 ปัจจัยทางด้านต้นทุนเป็นปัจจัยที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานจะต้อง

พิจารณาเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานที่ทำให้ตนเองได้รับกำไรสูงสุดคือจะเลือกที่ตั้งโรงงานในแหล่งที่ทำให้เกิดส่วนต่างมากที่สุดระหว่างรายรับกับรายจ่ายที่เป็นต้นทุนการผลิตและต้นทุนค่าขนส่งซึ่งแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมอาจจะเป็นแหล่งที่ใกล้ปัจจัยการผลิตหรือแหล่งที่ตั้งใกล้ตลาดก็ได้ ในกรณีที่ต้นทุนค่าขนส่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ

2.1.4 ปัจจัยอื่นๆ ภายในประเทศที่กระตุ้นการลงทุนทางตรงต่างประเทศได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้ลงทุนอิทธิพลของสภาพแรงงานในประเทศการยอมรับความเสี่ยงของผู้ถือหุ้นขององค์กรธุรกิจดังมีรายละเอียดต่อไปนี้ 1) นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้ลงทุนการลงทุนทางตรงในต่างประเทศอาจเกิดจากการที่รัฐบาลของบางประเทศสนับสนุนให้นักลงทุนภาคเอกชนทำการลงทุนทางตรงต่างประเทศโดยใช้มาตรการต่างๆ 2) อิทธิพลของสภาพแรงงานเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ กับสภาพแรงงานในประเทศ นักลงทุนจึงยินดีที่จะไปลงทุนทางตรงเพื่อตั้งโรงงานผลิตสินค้าในแหล่งอื่นที่นอกจากจะมีค่าจ้างแรงงานถูกแล้วแรงงานยังไม่สามารถรวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงานหรือแรงงานยังไม่พร้อมที่จะรวมตัวกันก็ได้ 3) ความยินยอมของผู้ถือหุ้นการลงทุนทางตรงต่างประเทศจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ถือหุ้นของนักลงทุนให้ความยินยอมที่จะให้ใช้เงินทุนของสินทรัพย์อื่นๆ ของกิจการบางส่วนเพื่อการลงทุนทางตรงต่างประเทศซึ่งมีเชื้อชาติศาสนาระบบกฎหมายและสภาพแวดล้อมต่างๆ แตกต่างไปยังต้องรับภาระเสี่ยงภัยเนื่องจากการดำเนินกิจการล้มเหลวต้องประสบภาวะขาดทุน

2.2 ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุน

ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุนที่สนับสนุนการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศที่เข้าไปลงทุนการลดความขัดแย้งของความรู้สึกชาตินิยม (Nationalism) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ทรัพย์สินทางปัญญาทางอุตสาหกรรมการเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงานและความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศกล่าวคือ

2.2.1 นโยบายของรัฐบาลของประเทศที่เข้าไปลงทุน เช่น นโยบายการค้าคุ้มกันนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศและนโยบายส่งเสริมการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศการดำเนินนโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับทุนจึงมีส่วนกระตุ้นให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศนั้นและแม้ว่าสินค้าที่ผลิตขึ้นจะเป็นการผลิตโดยสาขาขององค์กรธุรกิจต่างประเทศก็ตาม แต่ก็เป็นการผลิตขึ้นภายในประเทศนั้น จึงมักได้รับสิทธิพิเศษในด้านต่างๆ มากกว่าสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าจากต่างประเทศ

2.2.2 ความรู้สึกชาตินิยมของคนในประเทศประชาชนมีความรู้สึกชาตินิยมอย่างรุนแรงทำให้เกิดการต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศดังกล่าว นักลงทุนต่างประเทศจึงหาทางลดข้อขัดแย้งดังกล่าวโดยเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศร่วมกับคนของประเทศแทนแม้ว่าจะยังคงผลิตสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าตลอดจนใช้เทคโนโลยีของกิจการแม่ในต่างประเทศก็ตาม แต่ความรู้สึกของประชาชนในการต่อต้านสินค้าดังกล่าวจะลดน้อยกว่ากรณีที่ได้มีการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ

2.2.3 การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ทรัพย์สินทางปัญญาทางอุตสาหกรรมทำให้ประเทศยอมให้ชาวต่างประเทศสามารถจดทะเบียนสิทธิบัตรเครื่องหมายการค้าความลับทางการค้าและลิขสิทธิ์ของตนได้และให้การคุ้มครองตามกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาเหล่านี้เป็นต้น ก็มีสวนกระตุ้นให้นักลงทุนประเทศเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศที่ได้ให้การคุ้มครองดังกล่าว

2.2.4 การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงานโดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าแหล่งทรัพยากรที่ประเทศนั้นมีอยู่นั้นเป็นทรัพยากรที่ค่อนข้างหายาก เช่น แร่ธาตุบางชนิดน้ำมันดิบก๊าซธรรมชาติ เป็นต้น และประเทศที่เป็นเจ้าของทรัพยากรไม่มีความรู้และความสามารถเพียงพอที่จะนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เองแล้วก็ต้องเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุนทางตรงหรือการมีทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ หรือมีแรงงานมากโดยมี

ค่าแรงถูกก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุนเพราะจะช่วยให้สามารถผลิตสินค้าได้โดยเสียต้นทุนต่ำกว่าการผลิตในประเทศของผู้ลงทุนเอง

2.2.5 ความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศของประเทศ ผู้รับทุนจำเป็นต้องพิจารณาว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศของประเทศนั้นมีเสถียรภาพหรือไม่ ทั้งนี้เพราะความไม่มีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราอาจมีผลทำให้องค์กรธุรกิจต้องประสบการขาดทุนหรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจจะมีค่าลดลงได้ทำให้มีความเสี่ยงมากขึ้นซึ่งเป็นความเสี่ยงอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ

2.3 ปัจจัยภายนอกประเทศ

ปัจจัยภายนอกประเทศที่สำคัญที่ส่งเสริมให้มีการขยายการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ความก้าวหน้าในการขยายและการปรับปรุงเทคโนโลยีในการสื่อสารและการคมนาคมระหว่างประเทศ อาทิ การขยายตัวทางด้านโทรเลขโทรศัพท์และโทรพิมพ์ระหว่างประเทศ ทั้งนี้ เพราะทำให้การติดต่อส่งข่าวสารระหว่างกิจการแม้กับกิจการสาขาต่างๆ ทำได้สะดวกรวดเร็วการขยายตัวทางด้านการขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศทำให้การโยกย้ายผู้บริหารผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ไปประจำหรือไปให้คำแนะนำคำปรึกษาระหว่างสำนักงานต่างๆ ที่อยู่ห่างไกลกันทำได้คล่องตัวขึ้น การที่สามารถติดต่อสื่อสารและเดินทางไปมาระหว่างสำนักงานที่มีแหล่งที่ตั้งในที่ต่างๆ กันได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ จึงไม่ทำให้ระยะทางที่ห่างไกลเป็นอุปสรรคในการขยายการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ

3. ปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ

ในมุมมองของประเทศผู้ลงทุนนั้น ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เลือกออกมาลงทุนในต่างประเทศแทนการลงทุนในประเทศตนเองคือ ค่าจ้าง เนื่องจากประเทศผู้ลงทุนส่วนใหญ่เป็นประเทศพัฒนา (Advanced economies) ซึ่งมีอัตราค่าจ้างที่ค่อนข้างสูง ทำให้ต้องการออกมาลงทุนในประเทศอื่นที่มีค่าจ้างต่ำกว่าเพื่อลดต้นทุนการผลิต ดังนั้นประเทศ

ผู้รับการลงทุนประเทศใดมีค่าจ้างที่ถูกกว่าโดยเปรียบเทียบก็จะดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (FDI) ได้ค่อนข้างมาก แต่ค่าจ้างไม่ได้เป็นปัจจัยเดียวที่ช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (FDI) ยังมีอีกหลายปัจจัยที่ช่วยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (FDI) เช่น การเติบโตของเศรษฐกิจ ซึ่งช่วยสร้างแรงจูงใจให้บริษัทต่างๆ เข้ามาลงทุนเพื่อแสวงหาโอกาสทางธุรกิจจากอำนาจซื้อของผู้บริโภคในประเทศที่เพิ่มขึ้น ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดเจนคือ อุตสาหกรรมยานยนต์ในไทยซึ่งได้รับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (FDI) อย่างต่อเนื่องจากการขยายตัวของตลาดภายในประเทศ หรืออัตราแลกเปลี่ยนที่อ่อนค่าโดยเปรียบเทียบ ซึ่งจะช่วยให้บริษัทที่เข้ามาลงทุนสามารถส่งออกได้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังมีปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางเศรษฐกิจ เช่น ระบบสาธารณสุขปลอดภัยขั้นพื้นฐาน เสถียรภาพทางการเมือง นโยบายส่งเสริมการลงทุนของภาครัฐ จำนวนแรงงาน ภูมิศาสตร์ของประเทศ เป็นต้น (โสภณ วิจิตรเมธาวณิช, 2557, หน้า 233-234)

4. การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยในอดีตที่ผ่านมา

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีเศรษฐกิจขนาดเล็กและมีเงินออมภายในประเทศไม่เพียงพอต่อความต้องการของธุรกิจที่จะนำไปใช้ในการขยายกิจการ FDI จะช่วยลดช่องว่างระหว่างเงินออมในประเทศกับความต้องการเงินทุน ทั้งนี้ การเข้ามาของบริษัทข้ามชาติ (TNCs) ในรูปแบบ FDI มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อแสวงหาฐานการผลิตที่มีความได้เปรียบด้านต้นทุนค่าจ้างแรงงานที่ต่ำในประเทศไทย และอีกส่วนหนึ่งเกิดจากภาครัฐได้อำนวยความสะดวกในการลงทุนสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการลงทุนจากต่างประเทศ โดยเฉพาะในอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง อาทิ อุตสาหกรรมยานยนต์และส่วนประกอบและอุตสาหกรรมผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ที่สำคัญ FDI ยังมาพร้อมกับ การถ่ายทอดเทคโนโลยี (Technological transfer) และการถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีและนำไปสู่การเพิ่มประสิทธิภาพทุนและแรงงานในประเทศไทย ซึ่งช่วยให้อุตสาหกรรมของประเทศที่ได้รับ FDI มีการพัฒนาได้อย่างก้าวกระโดด เพิ่มศักยภาพทางการแข่งขันระยะยาวรวมถึงช่วยสร้างการจ้างงาน การลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศ (FDI) นับว่ามีผลต่อการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมของไทยมาก โดยในช่วงแรก FDI ในภาคอุตสาหกรรมไทยจะเน้นการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ต่อมาจึงลงทุนในอุตสาหกรรมส่งออก เนื่องจากรัฐบาลไทยมีนโยบายส่งเสริมการส่งออกและให้สิทธิพิเศษแก่ผู้ส่งออก ต่อมา FDI เริ่มเปลี่ยนโครงสร้างจากการผลิตสินค้าสำเร็จรูปมาเป็นการผลิตชิ้นส่วนและอุปกรณ์ในประเทศไทยมากขึ้น สำหรับอุตสาหกรรมที่มี FDI กระจุกตัวอยู่มาก คือ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์ เครื่องใช้ไฟฟ้า ยานยนต์ และเคมีภัณฑ์ ส่วนแหล่งทุนที่สำคัญ คือ ญี่ปุ่น รองลงมาคือ ยุโรป ไต้หวัน สหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และฮ่องกง

ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือ บีโอไอ แสดงให้เห็นว่าปริมาณเงินลงทุนจาก ต่างประเทศ (FDI inflows) ที่เข้ามาสู่ไทยเริ่มมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญตั้งแต่กลางทศวรรษ 1980 เป็นต้นมา สัดส่วน FDI ต่อ GDP เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปี 2529 – 2539 ตามเศรษฐกิจประเทศไทยที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว การค้าระหว่างประเทศมีการเปิดเสรีมากขึ้น ประเทศไทยกลายเป็นฐานการผลิตเพื่อการส่งออก ในช่วงเวลาดังกล่าวสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกของประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่มีการผลิตโดยเน้นใช้แรงงานเป็นหลัก ขณะที่มีการนำเข้าสินค้าประเภททุนหรือสินค้าที่ผลิตโดยเน้นการใช้ทุนและเทคโนโลยีขั้นสูง หลังจากวิกฤตเศรษฐกิจในปี 2540 ผลจากการลดค่าเงินบาทและการยกเลิกข้อกำหนดในการถือครองหุ้นของนักลงทุนต่างชาติในการขอรับ การส่งเสริมการลงทุนจากบีโอไอ นำไปสู่การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของ inward FDI ในปี พ.ศ. 2541 เป็นต้นมา FDI มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งในปี พ.ศ. 2549 ที่ประเทศไทยมีปัญหาทางการเมือง

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจประเทศไทยและ FDI มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน จะเห็นได้จากในช่วง ที่อัตราการขยายตัวของ FDI ลดลง อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะลดลงด้วย และในช่วงที่อัตราการ ขยายตัวของ FDI เพิ่มขึ้น อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นด้วย โดยนับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา อัตราการเติบโตของ FDI มีความผันผวนอย่างมาก

ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจาก ปัญหาทางการเมืองในประเทศ การชะลอตัวของเศรษฐกิจโลก ปัญหา น้ำท่วม และจากความสามารถของไทยในการดึงดูด FDI ที่ลดลง

ในช่วงปี พ.ศ. 2513-2529 ผู้ลงทุนส่วนใหญ่ จะมาจากสหรัฐอเมริกา ตามด้วยญี่ปุ่นและสหภาพยุโรป แต่ภายหลังจากที่มี Plaza Accord (2528) การลงทุนจากต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรมเพิ่มขึ้นอย่างมาก โดย ส่วนใหญ่มาจากประเทศญี่ปุ่น ตามด้วยประเทศในกลุ่ม NIEs ได้แก่ ไต้หวัน สิงคโปร์ และฮ่องกง สำหรับการลงทุน จากญี่ปุ่นนั้น ในช่วงทศวรรษ 2510 เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นส่วนใหญ่ แต่หลัง Plaza Accord2 ก็ได้เปลี่ยนมาลงทุนในอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ผลิตสินค้าทุนและสินค้าขั้นกลาง เป็นอุตสาหกรรม สนับสนุน เพราะช่วงนั้นเงินเยนแข็งค่าขึ้น บริษัทจึงหลีกเลี่ยงการนำเข้าชิ้นส่วนที่มีราคาสูงโดยการมาตั้ง โรงงานผลิตชิ้นส่วนเพื่อป้อนให้โรงงานอุตสาหกรรม เช่น โรงงานรถยนต์ การผลิตชิ้นส่วนเครื่องใช้และ อุปกรณ์ไฟฟ้า โดยโรงงานที่มาตั้งใหม่ นั้นส่วนใหญ่ เป็นโรงงานขนาดกลางและขนาดย่อม FDI ในภาคอุตสาหกรรมทำให้โครงสร้างเศรษฐกิจประเทศไทยเปลี่ยนจากเศรษฐกิจที่พึ่งพาการเกษตรมาสู่ เศรษฐกิจอุตสาหกรรม พัฒนาจากอุตสาหกรรม แปรรูปเกษตร มาเป็นอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อ ทดแทนการนำเข้าที่ใช้ แรงงานและทรัพยากรธรรมชาติ เข้มข้น จนมาสู่อุตสาหกรรมการผลิตเพื่อการส่งออกที่ ใช้เทคโนโลยีที่สูงขึ้น ปัจจุบันอุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องจักรกลยานยนต์และชิ้นส่วน กลายเป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่สำคัญมากขึ้น ในปัจจุบัน สัดส่วนของสินค้าส่งออกที่อาศัย ทรัพยากรธรรมชาติและแรงงานอย่างเข้มข้นเริ่มลดลง ในขณะที่สินค้าที่มีลักษณะเครื่องจักรกล ชิ้นส่วน คอมพิวเตอร์และอิเล็กทรอนิกส์ ยานยนต์ และ เครื่องใช้ไฟฟ้า กลายเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญ ของประเทศไทย อย่างไรก็ตาม อุตสาหกรรมเหล่านี้ ยังต้องอาศัย FDI และ เทคโนโลยีจากนักลงทุน ต่างประเทศและต้องใช้วัตถุดิบและชิ้นส่วน จากต่างประเทศในอัตราที่สูง ทิศทางของ FDI ใน ประเทศไทยในปี พ.ศ.2558 ยังคงเติบโตตามการ ขยายตัวของ FDI โลกที่ยังคงมีการ ขยายตัวอย่าง

ต่อเนื่อง โดยเฉพาะกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งนี้ จากรายงานการลงทุนโลกประจำปี พ.ศ. 2556 (World Investment Report 2013) ขององค์การสหประชาชาติ ว่าด้วยการค้าและการพัฒนา หรือ UNCTAD ระบุว่า แม้ว่าเทียบกับปี พ.ศ. 2554 เงินลงทุน FDI ในกลุ่มประเทศ กำลังพัฒนาจะลดลง 4% แต่อย่างน้อยก็กลุ่มประเทศที่พัฒนาแล้วที่ลดลงถึง 32% เนื่องจากเศรษฐกิจในยุโรป สหรัฐฯ และญี่ปุ่น มีปัญหาวิกฤติ ประเทศกำลังพัฒนาโดยเฉพาะประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้กลับมีเงินลงทุน FDI เพิ่มขึ้น โดยประเทศที่เป็นจุดสนใจของนักลงทุนต่างชาติ คือ ประเทศกัมพูชา เวียดนาม และพม่าโดยเฉพาะพม่าที่มีการปฏิรูป ประเทศ และกฎหมายการลงทุน จึงสร้างความ มั่นใจให้กับนักลงทุนชาวต่างชาติ และทั้ง 3 ประเทศดึงดูดนักลงทุนที่เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานฝีมือ เช่น สิ่งทอเสื้อผ้า เนื่องจากมีค่าแรงที่ถูก

สำหรับ ในปี ค.ศ. 2015 UNCTAD คาดการณ์ว่า แนวโน้ม FDI ของโลก จะมีมูลค่า 1.75 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ และเพิ่มเป็น 1.85 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ ในปี ค.ศ. 2016 ซึ่งการเพิ่มขึ้นของการลงทุนของโลก ส่วนใหญ่ ขับเคลื่อนโดยการลงทุนโดยตรงในประเทศพัฒนาแล้วที่มีการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ โดยกลุ่มประเทศกำลังพัฒนา สามารถดึงดูดการลงทุนได้ถึง 52% ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ด้านแหล่งที่มาของ FDI พบว่าแม้ส่วนมากจะยังคงมาจากประเทศพัฒนาแล้ว แต่เงินทุน FDI จากประเทศกำลังพัฒนาก็เริ่มมีน้ำหนักมากขึ้น จากเดิม เมื่อทศวรรษที่ 1980 ซึ่งแทบไม่มี FDI ออกมาจากกลุ่มนี้เลย แต่ปัจจุบันมีเงินทุน FDI ไหลออกมาจากประเทศกำลัง พัฒนารวมร้อยละ 18 ของ FDI ทั้งหมด อีกทั้งแนวโน้มของเงินทุนที่จะเคลื่อนย้ายเข้า-ออกระหว่างประเทศกำลังพัฒนาแล้วด้วยกัน (South-South FDI) ก็ทวีความสำคัญมากขึ้นตามลำดับ (พีระ เจริญพร, 2558, หน้า 2-5)

แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง (Theory)

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย พบวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องดังนี้

นันทน์ภัส เลิศจรรยาภักษ์ (2548) ได้ทำการศึกษาการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเศรษฐกิจมหภาคและการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ที่เกิดระหว่างปัจจัยภายในประเทศต่อการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และประยุกต์ใช้เทคนิคทางสถิติแบบ Impulse Response Function และการวิเคราะห์แบบ Variance Decomposition กับการศึกษาปัจจัยการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ โดยใช้ข้อมูลทศวรรษเป็นรายเดือน ตั้งแต่เดือนมกราคม 2540 - ธันวาคม 2546 ซึ่งผลจากการศึกษาพบว่า ตัวแปรทุกตัวมีลักษณะนิ่ง (Stationary) ในระดับผลต่างครั้งที่ 1 (First Difference) ที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และจากผลการวิเคราะห์ Impulse Response Function และ Variance Decomposition พบว่า เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศอย่างฉับพลัน (Shock) ตัวแปรที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอย่างฉับพลัน ตัวแปรที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ เงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนและอัตราเงินเฟ้ออย่างฉับพลัน ตัวแปรที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อัตราดอกเบี้ย และเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยอย่างฉับพลัน ตัวแปรที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ

ขณะที่ ภูวดล ทิมะณี (2552) ได้ศึกษาการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติโดยวิธีไบวารรีเอทการ์ช เพื่อศึกษาความผันผวนของอัตราดอกเบี้ยกับความผันผวนของการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติโดยใช้ข้อมูลทศวรรษเป็นอนุกรมเวลารายเดือนตั้งแต่ช่วง พ.ศ. 2540 - 2552 จำนวน 146 ข้อมูล และผลที่ได้จากการศึกษา พบว่า อัตราดอกเบี้ยกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติไม่มีความสัมพันธ์กัน หรือความผันผวนอย่างมีเงื่อนไขของอัตราดอกเบี้ยกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติไม่มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งจากการศึกษาในครั้งนี้ จะเห็นได้ว่านักลงทุนที่เข้ามาลงทุนโดยตรงภายในประเทศไทย ไม่ได้คำนึงถึงผลของความแตกต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเท่านั้น แต่นักลงทุนที่เข้ามาลงทุนจะคำนึงถึงปัจจัยอื่นๆ อีกด้วย

ต่อมา อภิรัตน์ จิตต์ช่วย (2554, หน้า 45) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลหุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) เป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2530 – 2552 รวมระยะเวลา 23 ปี การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Squares: OLS) และได้กำหนดตัวแปรอิสระในการศึกษาครั้งนี้ ต่างจาก ภูวดล ทิมะณี (2552) ซึ่งตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (EX) การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปีที่ผ่านมา (FDI_{t-1}) และอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (EX) และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในปีที่ผ่านมา (FDI_{t-1}) มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ โดยเฉลี่ย (W) มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางตรงกันข้ามกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้รัฐบาลสามารถใช้เป็นแนวทางในการกำหนดมาตรการและนโยบายต่างๆ เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ

นอกจากนี้ ศุภศิริ สุวรรณเกษร (2556, หน้า 71-72) ได้ทำการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของประเทศไทย ในอาเซียน ด้วยแบบจำลองการถดถอยเชิงเส้นตรง โดยใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) เป็นรายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 - 2553 รวมระยะเวลา 21 ปี และวิเคราะห์ผลด้วยการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square: OLS) และได้กำหนดตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ 15 ตัวแปร ประกอบด้วย มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มูลค่าการบริโภคสินค้าขั้นสุดท้ายของเอกชน (Pr_con) มูลค่าการบริโภคสินค้าขั้นสุดท้ายของภาครัฐ (Govern_con) กำลัง

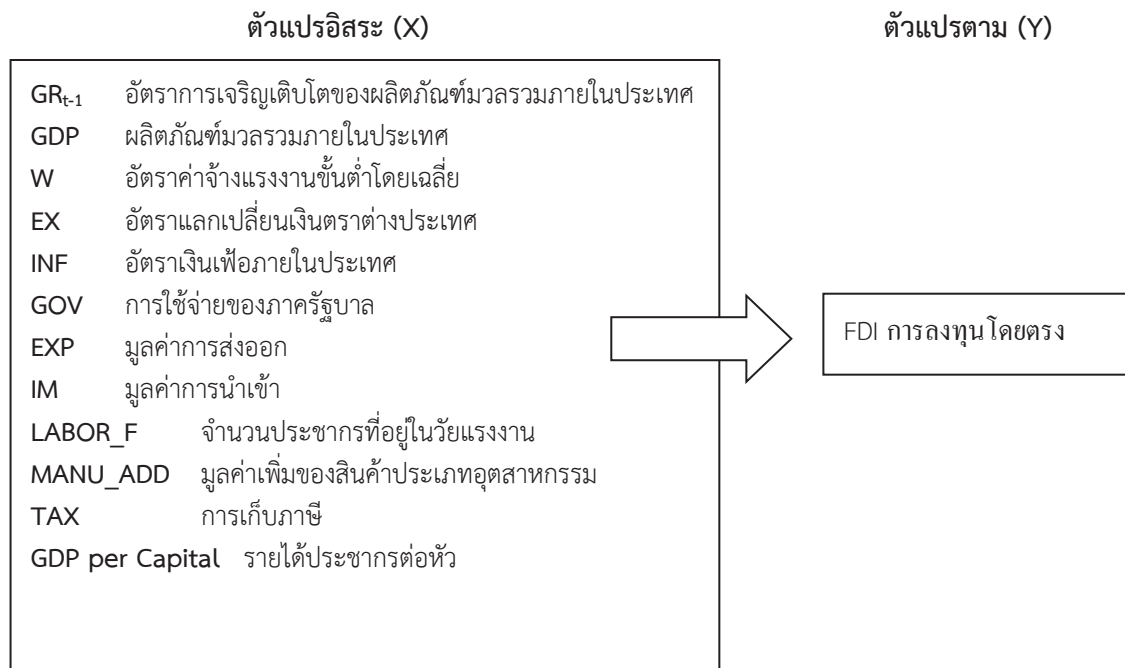
การผลิตไฟฟ้า (Elec_pro) มูลค่าการส่งออก (Exp) มูลค่าการนำเข้า (Im) มูลค่าการสะสมทุนในประเทศ (Gross_cf) จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (Labor_f) ค่าเฉลี่ยของระดับราคาของสินค้าทุกชนิดที่รวมอยู่ใน GDP (Def) มูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (Manu_add) อัตราแลกเปลี่ยน (EX) ดัชนีชี้วัดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (HDI) ปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2) ดัชนีชี้การเปิดประเทศ (Open) และมูลค่าการออมในประเทศ (Gross ds) จากการกำหนดตัวแปรในการศึกษาข้างต้น ตัวแปรบางตัวเป็นตัวแปรเดียวกันกับการศึกษาของ อภิรัตน์ จิตต์ช่วย (2554, หน้า 45) คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (EX) ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่า ประเทศบรูไนมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ได้แก่ มูลค่าการส่งออก (Exp) และมูลค่าการสะสมทุนในประเทศ (Gross_cf) ประเทศกัมพูชา ได้แก่ มูลค่าการสะสมทุนในประเทศ (Gross_cf) ประเทศอินโดนีเซีย ได้แก่ มูลค่าการสะสมทุนในประเทศ (Gross_cf) และอัตราแลกเปลี่ยน (EX) ประเทศลาว ได้แก่ มูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (Manu_add) ประเทศมาเลเซีย ได้แก่ มูลค่าการสะสมทุนภายในประเทศ (Gross_cf) ประเทศพม่า ได้แก่ ปริมาณเงินในความหมายกว้าง (M2) และอัตราแลกเปลี่ยน (EX) ประเทศฟิลิปปินส์ ได้แก่ มูลค่าการส่งออก (Exp) และมูลค่าการสะสมทุนในประเทศ (Gross_cf) ประเทศสิงคโปร์ ได้แก่ มูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (Manu_add) และมูลค่าการนำเข้า (Im) ประเทศไทย ได้แก่ จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (Labor_f) ประเทศเวียดนาม ได้แก่ มูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (Gdp) มูลค่าการนำเข้า (Im) มูลค่าการส่งออก (Exp) การบริโภคภาคเอกชน (Pr_con) และจำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (Labor_f)

จากวรรณกรรมข้างต้น จะเห็นได้ว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย มีความจำเป็นต่อประเทศกำลังพัฒนาเป็นอย่างมาก จากการขยายการลงทุนในประเทศจะส่งผลให้มีการจ้างงาน การบริโภคในประเทศ การส่งออกสินค้า และส่งผลต่อการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ นอกจากนี้ประเทศต่างๆ ได้ให้ความสำคัญกับการ

ลงทุนโดยตรงจากต่างชาติทำให้มีการแข่งขันดึงดูดเงินลงทุนจากต่างชาติ เพื่อเป็นการรักษาระดับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อดึงดูดและส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจาก

ต่างชาติในประเทศไทย ซึ่งเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภายในประเทศ ต่อการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ ดังนั้นเพื่อเป็นการพัฒนาการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ผู้ศึกษาจึงได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ ได้กำหนดตัวแปรบางตัวจากการศึกษาของ Dunning (2003) ปัจจัยด้านเศรษฐศาสตร์ของประเทศผู้รับทุน ซึ่งแบ่งเป็นได้ 4 ปัจจัย ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านขนาดตลาด (Market-Seeking) เป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงขนาดและอำนาจซื้อ ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยทางด้านขนาดตลาด ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GR_{t-1}) และผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP)

2. ปัจจัยทางด้านทรัพยากร (Resource-Seeking) เป็นปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงต้นทุนด้านการลงทุนในประเทศผู้รับทุน ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยทางด้านทรัพยากร ได้แก่ อัตราค่าจ้าง แรงงานขั้นต่ำ โดยเฉลี่ย (W) และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์ (RI)

3. ปัจจัยทางด้านความมีประสิทธิภาพ (Efficiency-Seeking) เป็นปัจจัยที่แสดงถึงความมั่นคงของระบบเศรษฐกิจของประเทศผู้รับทุน ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาปัจจัยด้านความมีประสิทธิภาพ ได้แก่ ระดับการเปิดประเทศ (OPEN) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (EX)

4. ปัจจัยทางด้านสินทรัพย์ (Asset-Seeking) เป็นปัจจัยที่แสดงถึงการรองรับและสนับสนุนการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ในการศึกษาปัจจัยทางด้านสินทรัพย์ใช้ตัวแปรการใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) เป็นตัวแทนในการศึกษาการใช้จ่าย ในการพัฒนาประเทศของรัฐบาล

ตัวแปรบางตัวนำมาจากการศึกษาของ ศุภศิริ สุวรรณเกสร (2556, หน้า 71-72) ซึ่งประกอบด้วย มูลค่าการส่งออก (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) (EXP) มูลค่าการนำเข้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) (IM) จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (คน) (LABOR_F)

และมูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) MANU_ADD ส่วนตัวแปรการเก็บภาษี (TAX) และรายได้ประชากรต่อหัว (GDP per Capita) ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติม

แบบจำลองที่ใช้คือ

$$FDI = b_0 + b_1 GR_{t-1} + b_2 GDP + b_3 W + b_4 EX - b_5 INF + b_6 GOV + b_7 EXP + b_8 IM + b_9 LABOR_F + b_{10} MANU_ADD + b_{11} TAX + b_{12} GDP \text{ Per Capita} + \epsilon_t$$

ซึ่งกำหนดให้

FDI = การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (หน่วย: ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

GR_{t-1} = อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา

GDP = ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (ของตลาด)

W = อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย

EX = อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (บาท: ดอลลาร์สหรัฐ)

INF = อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ

GOV = การใช้จ่ายของภาครัฐบาล

EXP = มูลค่าการส่งออก (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

IM = มูลค่าการนำเข้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

LABOR_F = จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (คน)

MANU_ADD = มูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

TAX = การเก็บภาษี

GDP Per Capita = รายได้ประชากรต่อหัว

$b_0, b_1, b_2, b_3, b_4, b_5, b_6, b_7, b_8, b_9, b_{10}, b_{11}, b_{12}$ = ค่าสัมประสิทธิ์

ϵ_t = ค่าคลาดเคลื่อน

วิธีดำเนินการ (Methods)

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา ซึ่งเป็นกระบวนการทำวิจัยที่นำข้อมูลเชิงคุณภาพมาวิเคราะห์ สรุปผล และนำเสนองานวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample) การกำหนดตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้ตัวแปรบางตัวของการศึกษาของ Dunning (2003, pp.279-290) ซึ่งประกอบด้วย อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา (GR_{t-1}) ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (ขนาดของตลาด) (GDP) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ

โดยเฉลี่ย (W) อัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ (บาท: ดอลลาร์สหรัฐ) (EX) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) ใช้ตัวแปรบางตัวของการศึกษาของ ศุภศิริ สุวรรณเกสร (2013, หน้า 71-72) ซึ่งประกอบด้วย มูลค่าการส่งออก (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) (EXP) มูลค่าการนำเข้า (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) (IM) จำนวนประชากรที่อยู่ในวัยแรงงาน (คน) (LABOR_F) และมูลค่าเพิ่มของสินค้าประเภทอุตสาหกรรม (ล้านดอลลาร์สหรัฐ) MANU_ADD นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นที่น่าจะส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ได้แก่ การเก็บภาษี (TAX)

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยเก็บรวบรวมและรายได้ประชากรต่อหัว (GDP Per Capita) ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา (Time Series Data) เป็นรายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537 - 2556 รวมระยะเวลา 20 ปี โดยการค้นหาข้อมูลจากเว็บไซต์ของธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ และสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ใช้สมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Linear Regression) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด

(Ordinary Least Square: OLS) เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ พร้อมทั้งทดสอบความนิ่งของข้อมูล (Stationary) โดยใช้ Unit Root Test ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller (ADF) การวิเคราะห์ทั้งหมดนี้จะประมวลผลข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ EViews

ผลการศึกษา (Results)

จากการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยวิธีการวิเคราะห์แบบจำลองในรูปแบบของสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Linear Regression) สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

ตาราง 1 ผลลัพธ์จากการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรในแบบจำลอง

ตัวแปร	แบบจำลอง OLS		
	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย	t-Statistic	P-Value
Constant	31475.29	1.537	0.1752
GR _{t-1}	11012.57	6.306	0.0007**
GDP	0.001359	0.227	0.8279
W	7364.362	12.0592	0.0000**
EX	-15785.85	-2.988	0.02440
INF	45066.55	10.065	0.0001**
GOV	-56799.98	-8.832	0.0001**
EXP	-0.227371	-1.535	0.1756
IM	-0.00553	-0.836	0.4350
LABOR_F	-0.015104	-2.394	0.0537
MANU_ADD	0.097413	2.488	0.0472
TAX	-1.684238	-8.235	0.0002**
GDP per capita	9.734716	3.142	0.0200
F statistic	27.3143		
P-value	0.0003		
R ²	0.9820		
Adj-R ²	0.9460		

หมายเหตุ: *นัยสำคัญที่ระดับ *p < 0.01 (n = 20 ประเทศ)

จากตาราง 1 พบว่า ผลลัพธ์จากการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรในแบบจำลองโดยใช้โปรแกรม Eviews พบว่า ตัวแปรอิสระที่มี

ความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม (FDI) เพียง 5 ตัวแปร และเขียนเป็นสมการถดถอยได้ดังนี้

$$FDI = 31475.29 + 11012.57 GR_{t-1} + 7364.362W + 45066.55INF - 56799.98GOV - 1.684238TAX$$

จากการวิเคราะห์แบบจำลองในรูปแบบจำลองในรูปแบบของสมการถดถอยเชิงซ้อนหลายตัวแปร (Multiple Linear Regression) พบว่า การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศปีที่ผ่านมา (GR_{t-1}) อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศ (INF) การใช้จ่ายของรัฐบาล (GOV) และการเก็บภาษี (TAX) มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) โดยมีค่าสถิติทดสอบ $F = 27.3143$ และ $P\text{-value} = 0.0003$ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และพบว่า R-Squared ค่าเท่ากับ 0.9820 หมายถึง ตัวแปรอิสระ สามารถอธิบายการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ได้ถึงร้อยละ 98.20 ซึ่งสามารถอธิบายตัวแปรอิสระเป็นรายตัวได้ดังนี้

1. การเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมา ($GRT-1$) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) หมายความว่า ถ้าการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น 1% จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยเพิ่มขึ้น 11,012.57 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นั่นหมายความว่า ถ้าประเทศไทยมีมูลค่าสินค้าและบริการขั้นสุดท้ายหรือผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศในปีที่ผ่านมาเพิ่มขึ้น 1% จะทำให้นักลงทุนสนใจเข้ามาลงทุนในประเทศไทยเพิ่มขึ้น รวมเป็นเงินมูลค่า 11,012.57 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หมายความว่ามีความยืดหยุ่นของการลงทุน โดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทยสูง ดังนั้น ตัวแปร $GRT-1$ ซึ่งแสดงถึงอุปสงค์และขนาดตลาดของไทยมี จะผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าของไทยสูง

2. อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย (W) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) หมายความว่า หากอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1 บาท ส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย เพิ่มขึ้น 7,364.362 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากค่าความยืดหยุ่นของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าต่ออัตราค่าจ้างมีค่าสูง ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของอัตราค่าจ้างจะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้า

ลดลงอย่างมาก แสดงให้เห็นว่า FDI ที่เข้ามาลงทุนในไทยนั้น เป็นอุตสาหกรรมขั้นต้นเน้นการใช้แรงงานเป็นหลัก (Labor Intensive)

3. อัตราเงินเฟ้อภายในประเทศโดยเฉลี่ย (INF) มีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) คือ ถ้าอัตราเงินเฟ้อภายในประเทศโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 1% จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยเพิ่มขึ้น 45,066.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า การที่ระดับเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นเล็กน้อยจะเป็นสิ่งจูงใจแก่นักลงทุนในการเข้ามาลงทุนที่มากขึ้น คือการที่ราคาสินค้าและบริการช่วงใดช่วงหนึ่งเพิ่มขึ้น นักลงทุนจะสนใจมาลงทุนเพิ่มมากขึ้น คือถ้าเงินเฟ้อเพิ่ม 1% จะทำให้มีมูลค่าการลงทุนของต่างชาติที่เพิ่มขึ้นหรือเงินไหลเข้าประเทศ เพิ่มขึ้น 45,066.55 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

4. การใช้จ่ายของภาครัฐบาล (GOV) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) หมายความว่า ถ้าการใช้จ่ายของภาครัฐบาลเพิ่มขึ้น 1 พันล้านดอลลาร์ จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยลดลง 56,799.98 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ได้ตั้งเอาไว้ หมายความว่า ถ้ารัฐบาลมีการใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้น คือมีการใช้จ่ายเงินเพิ่มขึ้น 1 พันดอลลาร์ จะทำให้นักลงทุนลดการลงทุนในประเทศไทย นั่นคือ จะทำให้เงินที่ไหลเข้าประเทศลดลง 56,799.98 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

5. การเก็บภาษี (TAX) มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ (Y) หมายความว่าถ้าการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น 1 ล้านบาท จะทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยลดลง 1.684238 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ หมายความว่า การที่ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีเพิ่มขึ้นนั้น หมายถึงสินค้าหรือการลงทุนจากต่างประเทศจะต้องมีการเสียภาษีที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การลงทุนจากต่างชาติในประเทศไทยลดลง ส่งผลให้เงินที่ไหลเข้ามาในประเทศลดลงด้วยเช่นกัน

สรุปและอภิปรายผล (Conclusion and Discussion)

จากผลการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย พบว่า อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศส่งผลให้นักลงทุนเข้ามาลงทุนในประเทศมากขึ้น ซึ่งมีความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางเดียวกันคือ ถ้าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นส่งผลให้มีการลงทุนในประเทศที่มากขึ้น และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Bevan and Estrin (2004, p. 775) และสิทธิ มูลแก้ว (2555 อ้างใน สมศักดิ์ โชตช่วง (2557, หน้า 54-57) ที่ได้กล่าวไว้ว่า การลงทุนจากต่างชาติมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ย มีความสัมพันธ์กันในทิศทางเดียวกับตัวแปรตามการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยและสอดคล้องกับ ผลการศึกษาของ ลัดดาวัลย์ พรหมดนตรี (2550, หน้า 56) และสิทธิ มูลแก้ว (2555 อ้างใน สมศักดิ์ โชตช่วง, 2557, หน้า 54-57) ที่กล่าวไว้ว่า อัตราค่าจ้างจะส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากค่าความยืดหยุ่นของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าต่ออัตราค่าจ้างมีค่าสูงในทิศทางตรงกันข้าม ดังนั้นการเพิ่มขึ้นของอัตราค่าจ้างจะส่งผลให้ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไหลเข้าลดลงอย่างมาก แสดงให้เห็นว่าการลงทุนในไทยนั้นเป็นอุตสาหกรรมขั้นต้นเน้นการใช้ แรงงานเป็นหลัก ซึ่งมีความแตกต่างจากงานของ อภิรัตน์ จิตต์ช่วย (2554, หน้า 45) ตัวแปรอิสระเพียง 4 ตัวแปร ที่กล่าวว่า การศึกษาอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำโดยเฉลี่ยมีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางตรงกันข้าม สาเหตุที่ได้ผลสรุปต่างกัน อาจเนื่องมาจากข้อมูลคนละช่วงเวลา และจากผลการศึกษาครั้งนี้ พบว่า การใช้จ่ายของภาครัฐบาลและตัวแปรการเก็บภาษี มีความสัมพันธ์ในทิศทาง

ตรงกันข้ามกับการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทย ซึ่งมีความสอดคล้องกับ งานวิจัยของ Chakrabarti (2001, pp. 89-114) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศที่มีผลทางบวกได้แก่อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศปีที่ผ่านมาและอัตราเงินเฟ้อ ส่วนผลทางด้านลบได้แก่อัตราภาษี

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

(Suggestions for future research)

1. สามารถนำงานวิจัยครั้งนี้ไปพยากรณ์แนวโน้มการลงทุนของต่างประเทศในประเทศไทยได้อีกด้วย เนื่องจากตัวแบบสมการถดถอยที่ได้เป็นตัวแบบที่เหมาะสม มีการแจกแจงแบบปกติ มีความแปรปรวนคงที่และมีค่าเฉลี่ยของความคลาดเคลื่อนเป็นศูนย์ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของตัวแบบถดถอยเชิงเส้นแบบพหุสัมพันธ์

2. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาตัวแปรอิสระที่แตกต่างจากงานวิจัยเดิม อาทิ การสะสมทุนภายในประเทศปริมาณเงินในความหมายกว้าง การบริโภคของภาคเอกชน และอัตราเงินกู้ภายในประเทศ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ใหม่และทันสมัยหลากหลาย และประเด็นที่แตกต่าง ศึกษาปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างชาติในประเทศไทยแยกเป็นรายประเภทธุรกิจ และรายประเทศ โดยเลือกศึกษาในประเทศที่มีการลงทุนมากที่สุด 5 อันดับ เนื่องด้วยส่งผลให้เกิดการจ้างงาน การถ่ายทอดเทคโนโลยีความรู้ และสร้างรายได้แก่คนในพื้นที่ จากนั้นนำผลที่ได้จากการศึกษากำหนดมาตรการ หรือนโยบายส่งเสริมการลงทุนภายในประเทศ เพื่อกระตุ้นการลงทุน หรือรักษาระดับการลงทุนภายในประเทศให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม

บรรณานุกรม (Bibliography)

- Bevan, A. A. and S. Estrin. (2004). The Determinants of Foreign Direct Investment into European Transition Economies. **Journal of Comparative Economics**, 32(4), 775
- Chakrabarti, A. (2001). The Determinants of Foreign Direct Investment. Sensitivity Analyses of Cross-Country Regressions. In **Kyklos International Review for Social Sciences**. (pp. 89-114). American: Kyklos be Aring Internatioal.

- Charoenporn, P. (Lecturer). (February 2, 2015). Will the Foreign Direct Investment (FDI) be the factor to force into the economic in 2015?. In **the symposium Thailand Economic in Focus (TEF) of 2015**. (page 2-5) Bangkok: The Economics Faculty of Thammasat University.
- Chitchuay, A. (2011). **The Factors Influencing Foreign Direct Investment in Thailand**. Master thesis, M.Econ., Kasetsart University, Bangkok.
- Chotchuang, S. (2014). Macroeconomic Factors Influencing Foreign Direct Investment in Thailand. **Journal of Economics and Management Strategy**. 1(1), 54-57.
- Dunning, J. H. (1981). International Production and the Multinational Enterprise. London: George Allen & Unwin
- Kindleberger, C.P. (1966). American Business Aboard. **Six Lecture on Direct Investment**. New Haven: Yale University Press.
- Lertjanyarak, N. (2548). **An analysis of the relationship between macroeconomic variables and foreign direct investment in Thailand**. Master thesis, M.Econ, Chiang Mai University, Chiang Mai.
- Moonkaew, S. (2012). **Determinants of foreign direct investment in Thailand**. Master thesis, M.Econ., Ramkhamhaeng University, Bangkok.
- Pormdomtree, L. (2007). **The relationship between foreign direct investment and macroeconomic variables of Thailand**. Master thesis, M.Econ, Ramkhamhaeng University, Bangkok.
- Prachaksinthai, D. (2014). **Foreign Direct Investment: FDI**. Bangkok: Bureau of the Secretariat of the House of Representative.
- Saykhanitt, R. and Ruchatorn, P. (2006). **Economics of International Business Management** (1st ed.). Bangkok: Chulalongkorn University.
- Suwangaysorn, S. (speaker). (2013). **Factors affecting foreign direct investment in ASEAN countries with linear regression models**. In Conference of National, 2013. (71-72). Chonburi: Sripatum University.
- Timanee, P. (2009). **The study of the relationship testing between the interest rate and the Foreign Direct Investment using bivariate GARCH**. Chaing Mai: Chaing Mai University Publisher.
- Tunggrajang, A. (2000). **International business**. Bangkok: Thanatuch.
- Wichitmetarwanitch, S. (2014). Foreign Direct Investment. **Finance and Banking Magazine**, (383), 233-234.